

for, som sagt, med nogen Usikkerhed i denne Retning. Det vil ogsaa findes, naar man gennemgaaer Acterne, at der i dem aldeles ikke indeholdes nogen Forklaring om, hvorfor man med Hensyn til denne Personlighed er gaaet en anden Vej, end man senere gif med Hensyn til alle Andre; der foreligger noksom Data for, ikke blot, at baade det selvsamme Ministerium og det nærmest paafølgende Ministerium ligefrem har reserveret Embedsmænd, og det meget yngre Embedsmænd end den Paagældende, meget betydelige Pensjonsbeløb ved deres Afgang, strax da deres Embede reduceredes, men at det endogfsaa er blevet tilsagt dem ved forskjellige, nu for lovgyldige anerkjendte, kongelige Resolutioner, at, dersom de gif over i de nye Ministerier i tilsvarende Stillinger til dem, som de havde under de forrige Collegier, saa skulde det ikke være til Hindrer for, at de i sin Tid ved deres Afgang derfra bleve berettigede til at erholde deres fulde dahavende Gage i Pension, som de vilde være berettigede til strax at faae i Pension, naar de ikkedetfor at lade sig bruge under de nye Ministerier havde foretrukket at gaae af ved Reduktionen. Saa danne Tilfagn begyndte under det saakaldte Martsministerium, og blev senere anvendt under Novemberministeriet, og have ikke senere været Gjenstand for Modsigelse af nogen Rigsdag. Den rettlige Gyldighed af disse Tilfagn, afføet fra deres Hensigtsmæssighed, er bleven almindelig erkjendt, og det vilde være i aabenbar Strid med det, som saaledes er skeet med alle andre Collegiemedlemmer, om dette Collegiemedlem — thi det er ogsaa et Medlem af et af de forrige Collegier, hvorom her handles, — skulde behandles efter strengere Bestemmelser. Ikke desto mindre staaer jo dette Forbehold virkelig i en Resolution, skjøndt noget uklart; men hvorledes er Resolutionen affattet? Der staaer paa ingen Maade, at Vedkommende skal være underkastet en eventuel Nedsættelse af sin Pension, eller en Revision i Henhold til Pensjonslovens Bestemmelser, men der er forbeholdt en Revision efter Rigsforsamlingens Forhandling af Pensjonsloven. Nu foreskommer det mig, at der virkelig er skjellig Grund til, at man for det Første kan paastaae, at der ved „Rigsforsamlingen“ ikke kan forstaaes

en senere Rigsdag; det kan ikke siges, at det var ligtyd, dengang denne Resolution blev givet, at den overordentlige Rigsforsamling, som behandlede Grundloven, ikke vilde faae med Pensjonsager at bestille; det kunde Ingen vide i det Dieblit, den kongelige Resolution blev givet, og det kunde man saameget mindre vide, som det er vitterligt, at den overordentlige Rigsforsamling, der var sammenkaldt til Grundlovsforlaget's Drøftelse, jo fik med andre Sager at bestille; den har saaledes samtykket i Statslaans Optagelse, behandlet Børneplygtsloven o. fl. a.; altsaa kunde man ingenlunde sige, at det var givet i Mai 1848, da Resolutionen blev givet, at der ikke kunde være tænkt paa den nærmest forestaaende Rigsforsamling, men kun paa en senere Rigsdag, der var traadt ind som constitutionelt Organ; det kunde man virkelig ikke med Sikkerhed sige, og det saameget mindre, naar man tager i Betragtning, hvad den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kred's (Andræ), som det forekommer mig med Rette, har fremhævet, at den Mand, ligeoverfor hvem dette Forbehold tages, allerede dengang var i en meget høj Alder. Men, selv om man ogsaa vil indrømme, hvad jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade vil indrømme, og som jeg ogsaa nok troer, at man skulde faae Domstolene til at lade være at indrømme, at der her ved Ordet „Rigsforsamlingen“ var forstaaet den Rigsdag, som i Tiden maatte komme til at vedtage en Pensjonslov med Kongen, saa tør jeg sige, at den Revision, som man nu opfordrer Regjeringen til, den har fundet Sted, den har fundet Sted med Flere af D'Herrer, som ere tilstede i dette Dieblit, den har fundet Sted ved Finantslovens Behandling. Den ærede Landssthingsmand, som er Medlem af Udvalget, og i Dag har talt paa Udvalgets Begjæ, har selv erkjendt, at dette Spørgsmaal ogsaa kunde afgjøres ved Finantslovens Behandling, og netop ikke behøvede at afgjøres ved en særlig Lov, det har den ærede Rigsdag'smand selv erkjendt, (S. C. L. a. r. s. n.: Det har ikke været min Mening!), — ja, maastee den ærede Landssthingsmand har udtrykt sig uheldigt, men udtalt er det, — og det staaer intet Sted skrevet, at den Revision, hvorom der her er skeet Forbe-